

Diari portantveu de l'Esquerra Republicana de Catalunya a les comarques tarragonines

Els revisionistes

Encara la Constitució no està del tot aprovada que ja es mouen activament tots aquells que gaudien dels privilegis monàrquics, i que amb la vigència de la nova llei fonamental veuen que se'ls esfumen per sempre més.

En esdevenir la República l'única cosa que s'acudí a aquesta gent parasitària que viu a espatlles de la gent que treballa i produeix, no fou altra que exilar-se, els que es pogueren emportar quant els permeté llurs possibilitats de transport, i aquells que no pogueren travessar la frontera s'amagaren tant profundament que fins semblava que de monàrquics no n'hi havia hagut mai.

Els homes de la República, com tots els homes liberals, restabliren totes les llibertats que són inherents als homes i a les col·lectivitats, sense fer distincions de persones, idees ni classes.

Aquesta benevolença, però, que en principi sembla que havia de servir per a apaivagar els recels monàrquics, sols ha servit perquè aquells paràsits que sempre han pol·lulat per sobre la riquesa i llibertat del poble en fessin un mal ús, de la mateixa manera que abusaven del poder i de la força quan la tenien a les seves mans.

Aquests senyors que ens han omplert planes de llibres i follets d'una literatura patriòtica carrinelo-na, que ens han fet escoltar cançons de molt mal gust i que arreu han esculpit inscripcions vergonyoses, ens provenen una vegada més, que la pàtria no té altre regulitzador que la necessitat fisiològica del seu estómac.

Són els patriotes que no senten cap escrúpol per aclamar avui els constitucionals i demà al Dictador; són els que avui aplaudeixen un capdill civil i demà s'arrastren sota les sabates del militar que els ha atropellat; finalment, són els que aplaudeixen sempre a aquell que els deix menjar i viure sense treballar.

Avui ja no es diuen monàrquics, perquè temen que la Monarquia no tornarà, però si tornava se'n farien tots de seguida, perquè la coneixen i els anava bé.

Si la República actual els do-

nés privilegis, callarien i no tindrien cap escrúpol de mal parlar del règim caigut; però ara la República intenta tallar totes les injustícies de la monarquia i aquests paràsits criden i gemeguen en veure que el llustre de la carn i de la roba corre el perill de perdre'l per sempre més.

Malparlen i abusen d'una llibertat que ells varen negar-nos i la tolerància i el respecte que el poder públic té per a totes les idees, no els fan servir més que per organitzar-se per tal d'intentar de destruir-lo en benefici propi.

El poble té una visió clara de les intencions d'aquesta genteta revisionista, i com que veu que la revisió que ells volen no és altra que prendre la llibertat del poble per a quedar-se-la sense control els privilegiats de sempre, és per això que s'oposa als actes revisionistes que ells organitzen i s'oposa a que arribin a realitzar-se.

Libertat, sí; però per aquells que la volen i saben exercir-la; no per aquells altres que només se'n serveixen per a deshonrar-la primer i per occir-la més tard.

Si la revolució d'abril va ensorrar tot un règim anterior els seus motius devia tenir el poble per a destruir-lo.

Que no vinguin ara aquests senyors amb cançons revisionistes, perquè els coneix tothom prou bé per saber on arriben totes les seves intencions i el que els preocupa el benestar del poble, que es tracta de governar.

De música

Després de mig any de forçat dejuni, *Arquet* pot novament resenyar festa musical a casa nostra, i *major* aquesta vegada, car es tracta de la inaugural del XI curs de l'"Associació de concerts", a càrrec de l'"Orquesta Filarmónica de Madrid", la qual dilluns a la nit en el Teatre Fortuny executà el següent programa:

I. "Egmont", obertura, de Beethoven; "Gongorianas", 1) Noël, 2) Celosa està la niña, 3) No sé que me diga, diga, 4) Eucarística, 5) En el baile del Egido, 6) Glorioso parte D. Juan.

II. "Tercera simfonia", en *mi bemoll*, de Schumann.

III. "La festa de l'aranya", de A. Roussel; "El gall d'or", de Rimsky-Korsakoff.

I encara com a obra de regraciament, després fou executada la "Bacanal" de "Tanhauser", de Wagner.

Un encertat programa amb música clàssica, francesa, russa, wagneriana, i del novell compositor valencià M. Polau, encapsalat per Egmont, executat per la gran orquestra de Pérez Casas que cada vegada trobem millor, per força havia de resultar una solemnitat artística.

Ben aviat d'empresa l'execució de l'hermosa obertura beethoveniana, de la que en servàvem un bon record de quan l'executà l'"Orquestra Casals" en la inaugural del II curs, la madrilenya ens encisà amb els magestuosos plens de corda de l'obra que sortiren insuperables.

Les "Gongorianas", ens feren conèixer les excel·lents dots del compositor valencià Manuel Polau, desvetllant-nos sentiments d'admiració, sobretot en "Eucarística", aire musical de plàcida melodia, en el que el cello de l'orquestra s'hi lluí de debò; ben bonics "Celosa"... amb son tema sentimental, i "No se me diga", de melodia ben espanyola, traspuant picardia. "Glorioso parte D. Juan", d'estil descriptiu tal vegada en extrem aparatós.

"La simfonia renana" ens era nova. Schumann en orquestra no el coneixiem. Casi no sabríem dir quin dels cinc temps ens plagué més, car l'obra ens deixà encisats, com hi deixà a tot l'auditori a judicar pels aplaudiments que meres que l'execució. I és que la dolça i diàfana melodia schumanniana, complau a tot paladar filharmònic: el *viu*, de cadenciós ritme, l'*allegretto* de bonic ritme d'ingènua dansa, el *scherzo* amb ses magestoses tonalitats aflautades; els dolços pleníssims de corda del planyívol tema del *solemne*, i l'animat temps *viu*, de festiva marxa, amb ses frapants repeses, cada cop més plenes... en fi podríem dir que trobarem curta la bella composició.

"La festa de l'aranya", de textura ben francesa, és una mena de bonic *filmet* melòdic interessant, en el que hi ha una insuperable adaptació de la melodia per a cada escena del xocant assumpte que la inspirà; les flautes i les arpes s'hi llüiren, així com la macissa massa de corda que porta Pérez Casas.

Els dos fragments de "El gall d'or" (Introducció i Seguici de nocces), de Korsakoff, són dues brillants pàgines musicals d'atraient gust oriental ple de cromatismes, amb un apoteòsic final que la Filarmónica executà a tot ple.

Nostra coral enhorabona a l'"Associació" i a l'Orquestra Filarmónica de Madrid... i el pèsam als filharmònics que deixaren de córrer al Teatre Fortuny dilluns a la nit.

ARQUET

Foment Nacionalista Republicà

NOCES D'ARGENT

Dissabte, dia 14

A les 9 nit

APAT POPULAR

servit per l'Hotel de Londres

Preu del ticket, 10 pessetes

Inscripcions per tot el divendres, dia 13

INDUSTRIALS! COMERCIANTS! EMPRESAS TOTES!: SERVIU-VOS DE "FOMENT". CONVE ALS VOSTRES INTERESSOS ANUNCIAR-HI